

videli niste; zraven nje se vam bo pokazal čuden germ, čegar peresa bodo šepetala o tujih deželah, nekaj dalje vas bo vabilo okusno sadje, le rokó bo treba stegniti in vaše bode, in tam, tam na voglu, prav skrit med zeleno goščavo, bode tih, prijazen prostor in tá bo — naš! Temu se ne bo smel bližati nihče drug, nego vi, in jaz, in pojoči tiči. Kostanj bode razširjal svojo senco nad rušnato klopjo, kjer se bomo shajali in kjer vam bodem pripovedovala, kar sem doživela in tudi to, kar se mi je le sanjalo. Zraven tega bomo svoje gredice marljivo oskerbovali, kajti ponašati se hočemo ž njimi, ako jih tudi nihče ne bo videl, in vsadila vam bodem va-nje cvetja, ki vam bo po vseči, kajti, ljubčki — prosim vas, pa nikar ne mislite, da sem prevzetna, ne, ne, zagotoviti vas moram da nikakor nisem — malo menda vendar poznam rastlinstvo, ki ga ljubite vi. Še nekaj vam moram povedati, pa tó le prav za-se ohraníte, — ker treba ni, da bi naše skrivnosti izvedeli drugi — srečna bodem tudi jaz, ako si slišim ter tje kak cvet na serec pritisnete in se ga še spominjate, ko bode roka, ki ga vam je ljubeče darovala vže davno v zemlji trohnéla. — A zadnji čas je oditi, z Bogom moji mladi prijatelji, da ste mi veseli danes in celo leto in vse svoje življenje! —

Ljubezen in serčnost neke deklice.

Francoski puntarji so poštenega in mirnega deržavljana kot sovražnika dežele obdolžili in zaperli. Ker je bil zeló bogat, poberejo mu vse premoženje, njega pa obsodijo k smerti. K sreči mu pusté od njegove imovine le edino, deset let staro hčerko.

Deklica, ki je vsa gorelá za očeta, sklene ga rešiti ali pa ž njim vred umreti. Že peljejo sovražniki očeta zvezanega na morišče, postavijo ga med obsojence in mu zavežejo oči. Pa v tem hipu, preden vojaki puške namerijo, skoči mlada deklica v naročje svojega očeta in kliče na morilce: „Prizanesite mojemu nedolžnemu očetu, ali pa še mene ž njim vred vstreljite! — Oh oče! ljubi moj oče!“

„Béži, béži ljuba hčerka, ti edino upanje žalostne matere, katera bo zdaj udova postala. Za ljubega Boga te prosim, béži! da še tebe ne vsmer-tijo,“ prosi jo oče jokaje, ter jo rine od sebe. Tudi vojaki skušajo, da bi jo odtergali od očeta, pa vse njihovo prizadevanje je zastoj. Deklica se terdo derži svojega očeta in vedno ponavlja: „Prizanesite, oh prizanesite! ali pa še mene vstrelite!“

Te besede mlade hčerke ginejo poveljnika brezbožnih puntarjev takó, da zapové očeta z deklico vred iz morišča v ječo peljati, odkoder ju kmalu potem tudi izpustí.

Glejte otroci! koliko premore otročja ljubezen tudi pri brezbožnih ljudéh. —
